

Vi Adoptiv *familjer*

Tillsammans

En förening är dess medlemmar och vi är alla medlemmar i FFIA. Några är medlemmar för att de har adopterat, några för att de väntar på att få adoptera, några för att de är adopterade och några för att de vill stödja vår verksamhet.

Trots att vi befinner oss i olika skeenden av adoptionen, är det den som förenar i våra medlemskap. Här finns alla från det adopterade barnet, nu kanske vuxet med egna barn, till de väntande blivande föräldrarna som längtar efter sitt första barns ankomst. FFIA som förening består alltså av många olika personer.

Hur kan vi som förening göra vårt bästa för att alla dessa olika personer ska känna sig nöjda? Själv är jag tacksam att jag kom med som aktiv i föreningen efter vår yngsta datters adoption. Det har gett mig många tillfällen att fundera över vad som är specifikt och annorlunda med att vara och ha barn som är adopterade.

För många är tidningen efterlängtat läsning. Här finns nytt och gammalt kring adoptioner. Vi tackar redaktionen med Ing-Marie Söderberg i spetsen för den stora ideella insatsen de gör!

FFIA:s kontor i Göteborg och dess medarbetare, med Annikka Hedberg som t f kanslichef, ser till att allt praktiskt kring förmedling av barn och återrapportering till barnens ursprungsländer sköts på bästa sätt.

Det finns också en grupp ideellt aktiva som på olika sätt bidrar till föreningens verksamhet.

Vi är alltså många som på olika sätt gör det bästa för att FFIA som förening ska fungera. Trots det behöver vi bli fler aktiva och vi behöver skaffa oss kunskap om vad de medlemmar som står som väntande, och de som adopterat, behöver av vår förening.

När nu väntetiderna förändras i en för oss negativ riktning känns det extra angeläget att veta på vilket sätt väntande vill engagera sig. En del av FFIA:s verksamhet är biståndet till olika projekt och en annan del är medlemsverksamheten, båda dessa sköts till stor del av engagerade medlemmar.

Ta gärna kontakt med mig eller någon annan i styrelsen om du tycker detta verkar som en spännande utmaning. Tillsammans ska vi arbeta för de adopterades sak.

VARMA HÄLSNINGAR I HÖSTMÖRKRET

CARIN FREMLING

ORDFÖRANDE I FFIA

Tillsammans ... en sommardag.

Ledarsidan.....	2
Särskilda föräldrar.....	3
Resan till lillasyster.....	5
Särskilda barn.....	7
Familjegrupper med vuxna barn.....	8
Familjegrupp med traditioner.....	11
En liten kille i Peking.....	12
Livsbok från Folåsa.....	13
Boktipset och notiser.....	14
Medlemsnyheter.....	15
Familjesidan.....	16

... Hon kändes inte som jag trodde – det kändes som om jag höll i mitt barn – inte så där konstigt som när man håller i en kompis barn. Hon kändes som vår dotter på en gång!

Läs reportaget om när familjen Storbjörk hämtade lillasyster på sid 5-6.

ViAdoptiv
familjer

Tidning för Familjeföreningen för internationell adoption

Ansvarig utgivare: Carin Fremling

Redaktion:

Ing-Marie Söderberg, Råby 35,
755 94 Uppsala, tel 018-31 74 04
tillraby@telia.com

Kerstin Krebs, Svarvargatan 1:3,
111 49 Stockholm, tel 08-653 21 33
kerstin.krebs@telia.com

Material till: Ing-Marie Söderberg

Omslagsbilden: Vår årliga Hainan-träff
hade vi på Röda Stallet i Hjo.

Foto familjen Gadstam

Barn söker särskilda föräldrar

Barn över hela världen söker föräldrar ... I och med de allt längre köerna och handläggningstiderna får vi fler familjer som är beredda att adoptera barn med särskilda behov. Denna beredskap är ny hos många svenska familjer.

Vi får många frågor om hur vi arbetar med barn med särskilda behov från andra länder än Kina. I och med de allt längre köerna och handläggningstiderna får vi fler familjer som är beredda att adoptera barn med särskilda behov. Denna beredskap är ny hos många svenska familjer. Det är först nu vi kan informera barnhem och myndigheter om att våra möjligheter att placera dessa barn har ökat.

Det innebär att i länder som Vietnam och Thailand är verksamheten – i dagsläget – av ganska ringa omfattning.

I Indien är situationen i stället sådan att de allra flesta barnen för adoption har någon form av särskilda behov eller har haft det. Det är oftast det som är anledningen till att de adopteras internationellt, i stället för att få familj i Indien. Det kommer fler barn med särskilda behov även från Colombia.

Allmänt sett kan man säga att när vi får en förfrågan från utlandet att hitta familj till ett barn med särskilda behov så gör vi det i första hand bland de familjer som redan har sin ansökan hos den kontakt barnet kommer från. Det gör att det går snabbare för barnet att få familj, eftersom familjen då inte först behöver ställa samman ansökan innan processen i utlandet kan fortsätta.

I DE FALL DÄR VI INTE HITTAR FAMILJ till ett barn bland dem med ansökan i landet söker vi familjer via vår hemsida och/eller i Nyhetsbrev. Vi tar därefter kontakt med familjerna i tur och ordning efter att de hört av sig till oss, och låter dem ta del av den information vi har om barnet.

Vi får ibland frågor om vi inte har

någon lista man kan anmäla sig till, men än så länge har vi inte funnit anledning att upprätta en sådan.

Att värna om barnets integritet och samtidigt informera familjerna om barnet och barnets behov är oftast en svår balansgång. Vi föredrar att göra det per telefon – framför e-post – där vi samtidigt uppmanar familjerna att handskas varsam med den information de fått.

BARN I KINA SÖKER FÖRÄLDRAR. I oktober väntade 255 av FFIA:s familjer med ansökan i landet, varav 11 var ensamstående. Reglerna för en ansökan har skärpts sedan 1 maj 2007, bland annat vad gäller hälsa och äktenskapets längd. Och det är inte längre möjligt för ensamstående att skicka sin ansökan.

Det händer en del i Kinakön. Vi ser avhopp på grund av skilsmässor, biologiskt barn och nu den senaste tiden handlar det mycket om ålder. Många kommuner ger inte nytt medgivande till vissa familjer på grund av att de tycker att de sökande blivit "för gamla". Vad "för gammalt" är skiljer sig från kommun till kommun.

Flera av de väntande i Kinakön ser det så kallade 48-timmarsystemet som en ny möjlighet. Har ni inte sânt in ansökan än, funderar och passar in på Kina men tycker att handläggningstiden är osäker? Då bör ni kanske överväga Kina, just för att det finns fler möjligheter än att bara vänta. Detta skrivet utifrån perspektivet att man har tänkt över och är beredd att ta emot ett barn med särskilda behov.

FORTSÄTTNING PÅ SIDAN 4

Barn söker...

FORTSÄTTNING FRÅN SIDAN 3

CCAA handlägger ansökningar gällande barn med särskilda behov via ett elektroniskt system, så kallat on-line system. Efter det att CCAA började arbeta med systemet har det gått mycket fortare för barnen att få en familj. Hittills har 19 barn placerats hos våra familjer genom detta system.

En av familjerna hade haft inloggning i Kina endast för ett år sedan. I övrigt varierar det. Men att det går fortare även för familjerna det vet vi säkert.

INFORMATIONEN OM BARNEN ligger på en skyddad hemsida. Alla organisationer som fått en särskild licens av CCAA har tillgång till den. CCAA kan genom hemsidan välja att informationen om barnen blir tillgänglig för alla licensierade organisationer, så kallad allmän förfrågan, eller endast för en organisation, så kallad riktad förfrågan. Riktade förfrågningar används inte i samma utsträckning som allmänna.

Organisationerna utser föräldrar till ett barn utifrån inkomna intresseanmälningar och föreslår matchningen till CCAA. Men det är CCAA som fattar beslutet om att godkänna familjen eller ej.

När en organisation "binder upp" ett barn från en allmän förfrågan är informationen om barnet inte längre tillgängligt för övriga organisationer.

Familjen meddelas att de har blivit utvalda och en färdig ansökan från familjen måste vara ivägskickad elektroniskt till CCAA inom 48 timmar.

I ANSÖKAN SKALL DET BLAND annat ingå en rehabiliteringsplan angående barnet. Detta innebär att familjen redan innan de blir utvalda måste förbereda sig och diskutera vilka typer av särskilda behov man är öppen för. Man bör även inhämta grundlig information om dessa.

På vår hemsida kan ni hitta nyttiga länkar och information. FFIA kan också förmedla kontakt med familjer som har adopterat barn med särskilda behov. Genom kontakt med sjukvården kan man samla information och komma i kontakt med olika intresseföreningar till exempel.

För att komma ifråga i urvalet behöver familjen ha en medgivandeålder som överensstämmer med de barn som är i behov av föräldrar. Många är i åldern två-sex år.

Unga Kina. Glada barn vid en skola i Jiangxi 2005. Foto ur FFIA:s arkiv.

Familjen behöver också, innan intresseanmälan skickas in till oss, ta kontakt med sjukvården angående de särskilda behov ni vill veta mer om. Skaffa er så mycket information och kunskap som möjligt. Detta för att kunna fatta beslutet att anmäla att man är beredd att ta emot barn med vissa särskilda behov.

Man måste också kunna sammanställa en preliminär vårdplan för ett barn med dessa behov redan innan intresseanmälan skickas till oss. Genom detta är man så väl förberedd som möjligt när de 48 timmarna väl börjar ticka.

Informationen från respektive familj sparas i FFIA:s register och används som underlag vid urval av familj. Urvalet kommer att ske kontinuerligt ur CCAA:s allmänna förfrågningar. Om FFIA dessutom får riktade förfrågningar arbetar vi med dessa parallellt.

NÄR FAMILJEN BLIVIT UTVALD åt ett barn skall rehabiliteringsplanen skickas in till oss så snart som möjligt. En ansökan måste registreras elektroniskt på CCAA inom 48 timmar.

När ansökan om att adoptera ett specifikt barn har skickats till CCAA:s on-line-system sänder CCAA en "Notice". De meddelar att de utifrån rehabiliteringsplanen och övrig information godkänner att familjens huvudansökan flyttas till snabb behandling.

Nästa steg i processen är att CCAA utifrån familjens huvudansökan – som redan finns i Kina – fattar ett definitivt

beslut. Är det positivt skickar CCAA accepthandlingarna "Letter of Seeking confirmation from Adopter" samt "Letter of Seeking Confirmation".

Accepthandlingarna kommer till de berörda ganska sent i processen och skickas därefter tillbaka till CCAA. Efter det skickar CCAA inbjudan.

FAMILJEN KAN NU RESA. Totalt har processen tagit mellan tre och sex månader, från det att ansökan registrerats on-line på CCAA tills dess man är hemma med sitt barn.

Läs gärna mer om olika familjers berättelser om hur de blev föräldrar till barn med särskilda behov på www.ffa.se/sbarn; användarnamn: fa80, lösenord: adoption.

Här kan ni också ta del av mer information om SN-barn från Kina.

En början är att beställa skriften "Barn i behov av särskilda föräldrar" från FFIA:s kontor adoption@ffa.se för att få mer information och stöd för era funderingar. Skriften kostar 25 kr plus porto.

Välkommen att höra av er till oss på 031-704 60 80 för mer information. Vi lotsar er vidare till ansvarig handläggare för något/några av de länder ni vill veta mer om.

SOLIGA HÖSTHÄLSNINGAR FRÅN GÖTEBORG
HELENE MOHLIN
INFORMATIONANSVARIG

FFIA:s kontor
tel 031-704 60 80
adoption@ffa.se

När Magda fick en syster från Kina

Under våren 2007 hade familjen Storbjörk i Västerås funderat och betstämt sig för att det var ett särskilt barn de ville ha. Och så i maj dök Ellie upp på FFIA:s lista på webben – liten, med plirande pepparkaksögon. Var det kärlek vid första ögonkastet?

Vi är en blandfamilj, det vill säga en familj med en biologisk dotter och en dotter från Kina. Det är mamma Helena, pappa Henrik, storasyster Magda och lillasyster Ellie. Vi kom hem med Ellie i september 2007 och har alltså varit hemma lite drygt ett år nu.

Vår resa började redan i slutet av 90-talet när vi försökte (och misslyckades) bli gravida på egen hand. Istället hamnade vi i det medicinska träsket, där vi månad efter månad trampade på utan att något hände. Då föddes de första tankarna om att en familj inte nödvändigtvis behöver bestå av en mamma, en pappa och deras

genetiska avkomma. Familj blir man när man delar liv med varandra – inte gener.

Nu ville det sig ändå så väl att vi till slut blev med barn och så föddes Magda, som fyllde det tomrum som så länge funnits i våra hjärtan. Men vi kände ganska snart att vi inte var menade att vara föräldrar till bara ett barn.

Att adoptera när man redan har ett biologiskt barn var inte en självklarhet för oss, och därför funderade vi mycket över om det här verkligen var det rätta. Vi tvekade aldrig över om vi skulle kunna älska

barnen lika mycket, utan det vi funderade över var om vi kunde få barnen att känna sig lika älskade.

Våren 2005 var vi på FFIA:s informationsträff om adoption och där träffade vi en adopterad tjej som vuxit upp med ett biologiskt syskon. Hon berättade levande om kärleken mellan syskonen och att hon aldrig känt att föräldrarna gjort någon skillnad på dem. Det var vändpunkten. Efter det var det adoption för hela slanten.

Vi deltog i den obligatoriska föräldrautbildningen under hösten. I februari 2006 hade vi ett medgivande i handen som sa att vi var godkända att ta emot ett adoptivbarn från ett annat land i åldern 0-24 månader. Efter att ha fått vänta ett helt år på medgivandet så samlade vi ivrigt och snabbt ihop alla papper till vårt utvalda land Kina och i mars 2006 landade vår akt på CCAA:s bord.

Sedan väntade vi. Och väntade. Och väntade.

Under tiden dök det upp foton på underbara barn på FFIA:s lösenordskyddade sidor; barn med mindre skavanker som man sökte

FORTSÄTTNING PÅ NÄSTA SIDA

Systrar. Magda och Ellie Storbjörk tittar i en bok. Ellie har nu blivit opererad för sin läppspalt med gott resultat.

När Magda fick...

FORTSÄTTNING FRÅN SIDAN 5

föräldrar till. Några hade läpp-, käk- och gomspalt, några klumpföt, någon var döv eller hade missbildad hand.

Vi förundrades mer och mer över varför dessa fina barn var så speciella att de inte fanns i den vanliga Kina-kön. Jag var mer entusiastisk än Henrik. Han tog längre tid på sig och ville fundera.

Under våren 2007 hade vi så funderat ihop oss och kände att det är ett speciellt barn vi vill ha och så i maj dök Hon upp på listan – liten, med plirande pepparkaksögon. Kärlek vid första ögonkastet?

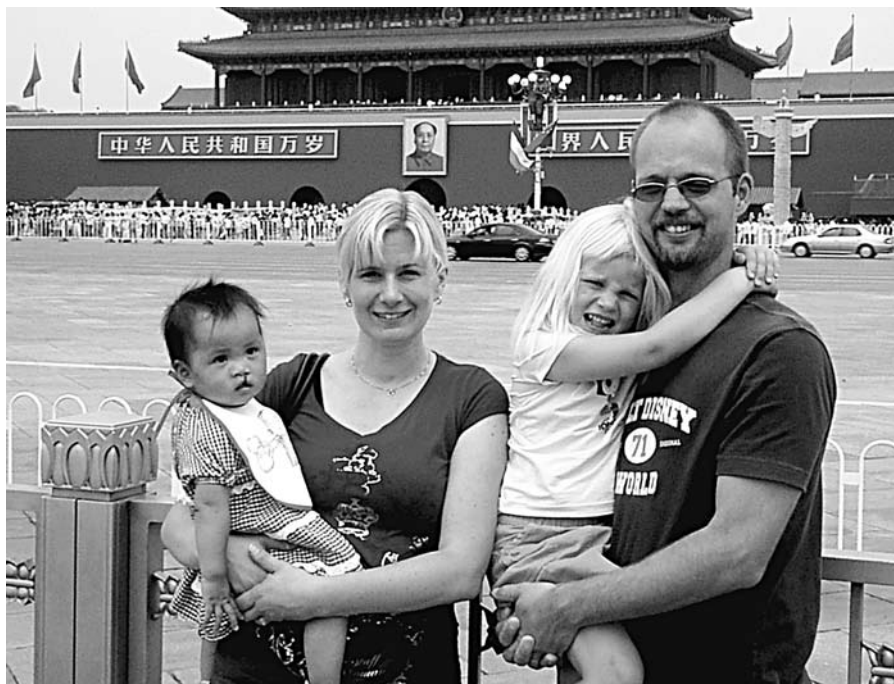
Det var fler än vi som anmälde oss den omgången och telefonlinjerna gick varma på FFIA. Så en vecka i maj när min man var på konferens och jag var hemma med Magda kom samtalet. Jag stod inne i en affär och skulle köpa en väska. När jag går förbi den affären kan jag fortfarande få tillbaka känslan – det var där vi fick beskedet om att vi var utvalda att skicka ansökan på vår dotter!

SEDAN GICK DET UN DAN (även om vi tyckte varje dag utan Lillasyster var en pina och vi undrade flera gånger om CCAA fått för sig att vi inte dög som föräldrar åt just Henne). Vi skickade vår sn-ansökan (Letter of Intent) till Kina i början av sommaren och tre månader senare stod vi på Beijings flygplats tillsammans med ett annat par som skulle hämta sin lilla flicka från samma provins som vi.

Efter nästan en veckas semestrande i Beijing flög vi ner till den gröna provinsen Guangxi och vår dotter. Guiden som mötte upp oss berättade att vi skulle möta våra barn dagen efter klockan 15. Han föreslog också att han skulle ta oss till Walmart (amerikanskt shoppingimperium) för att inhandla det sista.

Shoppingrunda med nervös mamma var kanske inte det mest lyckade. Henrik såg frågande ut när jag kom med det sjunde paret små kinesiska barnskor, men lät mig hållas.

EN SNABB TUR TILLBAKA till hotellet för lite lunch och ombyte och så var det dags. Iklädda fina kläder (på guidens inrådan) skjutsades vi iväg till hotellet där våra barn väntade. Storasyster hade dagen till ära fått en engångskamera att dokumentera det stora ögonblicket med.

Äntligen tvåbarnsfamilj. Hela familjen Storbjörk i Kina.

Vi andra var laddade till tänderna med videokameror, digitalkameror och vanliga kameror. Vi blev visade in i en stor sal som vette ut mot en korridor och på andra sidan korridoren i ett öppet rum fanns barnen! Vi föräldrar spanade och spanade för att försöka få syn på våra små, men lyckades inte. Guiden tog dock storasyster i handen och smög in med henne i barnrummet så att hon fick bli den första att se Lillasyster!

DET VAR SÄKERT ETT TIO TAL FAMILJER DÄR just vid denna tidpunkt, men bara två från Sverige. Våra reskamrater blev inropade först och min bror (som var med på resan som allt-i-allo och framförallt i egenskap av älskad Morbror) följde med för att filma. Efter ett tag kom han tillbaka med tårar i ögonen utbristandes: "Hon är jättefin"! Vår Lillasyster fanns i rummet vid överlämnandet då våra reskamrater fick sin dotter.

Så var det vår tur. Vi fick gå in i ett rum där det fanns ett skrivbord framför vilket vi blev placerade för att svara på frågor och skriva på papper. Bakom skrivbordet fanns Ellie i famnen på sin nanny. Hur ska man beskriva vad som far genom ens huvud när man ser sitt barn första gången "på riktigt"? Hon tittade lite på oss och log så prövande mot mig – ett leende som kunde ha smält guld! När vi tittar på videon från

överlämnandet nu så undrar vi hur kineserna över huvud taget vågade ge oss ett barn. Vi ser helt borta ut och svarar halvhjärtat på frågorna. Vi har bara ögon för Ellie!

SLUTLIGEN KOM FRASEN VI VÄNTAT PÅ: "You may take the baby" och jag fick henne i famnen. Hon pillade nyfiket på mig och på mitt hår. Magda gav henne en fin kanin med långa öron som hon genast stoppade in i munnen och började suga på. Tiden stod stilla. Hon kändes inte som jag trodde – det kändes som om jag höll i mitt barn – inte så där konstigt som när man håller i en kompis barn. Hon kändes som vår dotter på en gång!

Dagarna efteråt gick åt till myndighetsbesök och sightseeing i provinsen medan vi sakta men säkert lärde känna den lilla människan som någon bestämt att just vi hör ihop med.

Lillasyster visade sig vara en gladlynt liten tjej som log mot allt och alla. Inte ens när hon klämde fingrarna i byråldan grät hon (då grät jag istället). Överlevnadsinstinkten hos henne var stark och hon åt allt vi gav henne. På kvällarna var det pappa som gällde, men på dagarna dög vi båda lika bra. Storasyster var idol från början – något som hon inte är helt förtjust över att vara. Speciellt inte när Ellie vill känna och dra i Magdas långa fina hår.

Efter provinsen flög vi åter till Beijing för att få Ellies pass, innan det var dags att sätta sig på planet till Sverige. Flygresan gick bra även om Ellie föredrog att tillbringa den i bärselen hos någon av oss promenerandes omkring i flygplansgångarna hellre än sittandes i flygplansstolen.

Här hemma har hon funnit sig väl till rätta och vi förvånas dagligen över hennes fantastiska anpassningsförmåga. Hon är fortfarande en glad liten tjej, men mycket bestämd.

I NOVEMBER 2007 OPERERADES Ellies läppspalt på Uppsala akademiska sjukhus. Operationen gick väldigt bra och hon har läkt fint sedan dess, trots att hon ramlat och slagit upp styggen ett par gånger under läkprocessen. Hon hade precis lärt sig gå och var inte så stadig på benen.

Det som kvarstår är Ellies käkspalt som kommer att åtgärdas när hon får sina permanenta tänder, det vill säga inte förrän om en sju-åtta år. Eftersom hon inte har gomspalt så har vi inga andra besök hos LKG-teamet förrän hon börjar tappa mjölkttänderna.

Eftersom Ellies läppspalt inte var opererad så hade vi med en speciell nappflaska för LKG-

barn till Kina, men hon klarade sig bra med vanlig flaska.

Hon var sen att få tänder och har ännu inte fått alla sina mjölk-tänder trots att hon är över två år. Enligt läkarna så klarar hon sig dock bra med de tänder hon har, och man gör ingenting åt det förrän de permanenta tänderna kommer.

Det känns med andra ord inte som några problem – vi tänker inte ens på att hon är född med läpp- och käkspalt.

MAGDA OCH ELLIE HADE en inväntningsperiod som framförallt gick ut på syskonsvartsjuka. Magda tyckte det var tufft att få en lillasyster som man inte kunde leka riktigt med, och blev lite

trotsig under ett par månader hösten då vi kommit hem.

Ellie reagerade med att vara oerhört ”äggande” om mig och framförallt Henrik (hon valde pappa att knyta an till först). Inget annat barn fick peta på oss och det gällde även Magda. Hon kunde till och med slå efter Magda om Magda försökte krama oss.

Det var en kort period, men vi jobbade mycket med att båda barnen skulle få egen tid med föräldrarna, och att vi skulle göra saker ihop som familj så att Ellie (och Magda) kunde förstå att det är

så här det ska vara – vi fyra hör ihop.

Nu är de dock som ler och långhalm och har mycket roligt ihop trots tre och ett halvt års åldersskillnad. De klär ut sig, bygger kojor och leker med dockor tillsammans. Ofta åker de flygplan på filten i vardagsrummet. Det blir låtsasresor till Kina där de hämtar en lillasyster eller lillebror (dockor förstås).

Magda styr förstås leken, men Ellie är helt med på noterna och är väl medveten om att hon är vår lilla Kina-tjej – något hon är stolt över.

HELENA STORBJÖRK

Att adoptera särskilda barn

Barn med särskilda behov – barn som kanske behöver operation, barn med medicinska behov eller kanske bestående funktionshinder. Kan vi? Vågar vi? Vad kan barnens ”särskilda behov” bestå i och vilka krav ställer det på oss som föräldrar?

Vi ställde frågan till Loredana Colque som arbetar som Kinahandläggare på FFIA. Hon handlägger också adoptioner av barn från Kina med särskilda behov som man känner till i förväg.

– Främst handlar det om olika former av fysiska behov, i de flesta fall korrigerbara. Det är sådant som går att åtgärda med till exempel operation eller annan behandling. De vanligast förekommande är läpp-, käk- och/eller gomspalt (LKG), missbildningar av till exempel händer och fötter eller olika former av hjärtfel, berättar Loredana.

– Barnet kan också ha syn- eller hörselnedsättning eller är bärare av Hepatit B. Många barn har olika former av ryggmärgsbräck som i vissa fall redan är opererade. Listan kan göras väldigt lång men de ovan nämnda är några av dem som hittills varit vanligast förekommande

Loredana berättar att familjerna får en lista som är en sammanställning på olika diagnoser som hittills har förekommit. Den är tänkt som ett stöd och något att utgå från när de överväger vilka särskilda behov de har beredskap för.

– Som alltid finns det inte några garantier för att det inte kan dyka upp något annat i barnets hälsobild utöver det särskilda behov som nämns i barnets handlingar. Det gäller också för ett barn som verkar friskt att det aldrig finns några garantier, betonar Loredana.

I stort sett alla de olika typer av särskilda behov som Loredana nämner finns i många olika grader och variationer – det är inte alltid det framgår tydligt i informationen om barnet vilken grad det rör sig om. Det är därför en fördel om familjen tänker sig in i den ”allvarligaste” graden av behovet vid förberedelsen.

– Ju mer begränsad familjen är, desto längre tid kan det ta innan man blir utsedd som förälder åt ett barn, säger Loredana. Om man – till exempel – endast är öppen för läppspalt men inte gom- eller

FORTSÄTTNING PÅ SIDAN 11

Familjegruppen blir ett gäng gamla vänner

Sommarhalvåret är familjeträffarnas tid runt om i landet. Men vad händer med familjegrupperna när barnen blivit vuxna? Ja, ibland rinner det hela ut i sanden. Gruppen slutar att träffas, även om barnen kanske håller kontakten ändå. Andra grupper fortsätter som om inget hänt ...

Familjegrudder är viktiga – det har vi massor av bevis för. När barnen är riktigt små är det inte så betydelsefullt att det är barn från samma land eller barnhem som träffas. Det är roligt att träffa kompisar bara. Och i början undrar jag om det inte är föräldrarna som har största utbytet av familjeträffarna!

Men har barnet det minsta lilla intresse för ursprungslandet så får det näring och uppmuntras i familjegruppen.

Så småningom ökar betydelsen av att man har samma ursprung, delar samma öde med de där vännerna som man känt sedan man var liten. Att man känner

hela familjen ökar känslan av att man är ”släkt” på något sätt.

En mig närstående person (vid det tillfället 15 år) sa när jag frågade henne om hur det kändes att ha sitt födelseland så långt borta: ”Ja men jag har ju min familj med mig ... ja alltså dom från barnhemmet. Dom är mera som syskon än kompisar”.

DE FLESTA SOM ADOPTERAS I DAG kommer med i en familjegrupp. På 70-80-talen när adoptionerna kom igång var det inte så vanligt. Många föräldrar såg barnen som ”födda på Arlanda”, de var svenskar nu och ursprunget saknade betydelse.

Det fanns dock undantag. För sex år sedan hade Vi Adoptivfamiljer ett reportage om en familjegrupp som firade 30-årsjubileum. Familjerna hade mötts i Indien när de genomförde sina privata adoptioner, alltså innan adoptionsorganisationerna ens hade kommit igång!

De hade visserligen inte träffats regelbundet under åren, men de hade hållit kontakten. Och när det var dags för trettioårsjubileum ställde alla upp.

Efterhand har forskning visat att det inte är så självklart enkelt för barnen att bara smälta in i det nya landet.

En del struntar visserligen i var de kommer ifrån, och tar hellre en charter med kompisarna än reser på äventyrsresa till något avlägset land där man riskerar magsjuka.

Många får dock med stigande ålder ett ökande intresse för ursprunget. Då är det bra att ha kompisar med samma funderingar. Som en adopterad sa: ”Jag har många svenska kompisar men det är ingen som förstår hur jag känner. Det är bara andra adopterade som gör.”

BLAND FAMILJEGRUPPERNA ÄR NUMERA Kina-grupperna överlägset flest. Deras grupper är ju redan bildade när de reser och hämtar sina barn. De har grundat en stark gemenskap redan innan de kommit hem till Sverige.

De äldsta barnen finns i Indiengrupperna. Familjerna har oftast rest ensamma och hämtat sina barn, så där har det krävts att någon eller några tagit initiativ och ordnat den första träffen.

FAMILJEGRUPPEN ASHA SADAN har vi skrivit om flera gånger i den här tidningen. Den är en av de stora grupperna men bildades inte förrän 1993, när dåvarande barnhemsföreståndaren Mrs Alka Mhatre kom på besök till Sverige. Då var det redan 13 år sedan de första adoptionerna från Asha Sadan ägt rum.

Sedan dess har gruppen träffats varje år, med olika många deltagare. Det har dock inte kommit några barn från Asha Sadan på senare år, så de yngsta barnen som deltar i träffarna är nu tio år gamla. De äldsta, som knappast kan kallas barn längre, börjar närma sig de 30.

Ungdomarna tar över.

Ravi Rosell och Caroline Andersson var med och arrangerade årets Asha Sadan-träff, som var den sextonde i ordningen.

En enda stor familj. Om man inte lyckas få med sig sina egna barn kan man låna andras, säger Janne och Ann-Christin Gustafsson. Mukta Sundin ställer gärna upp.

Senaste träffen ägde rum i augusti på Vikbolandet i Östergötland. För första gången var ett par av ungdomarna med och arrangerade, också ett tecken på att tiden går!

Det märkligaste av allt var dock att en deltagare var med för första gången. Hannah Cangemark från Kalmar har sorgligt nog aldrig vetat om att det finns en familjegrupp för Asha Sadan. Det fick hon reda på när hon tog kontakt med FFIA för att få lite information inför en återresa till Indien.

– Det är lite synd att jag inte vetat om att den här gruppen finns, säger Hanna. Det hade varit roligt att vara med när jag var yngre.

Hannah, som är 27 år nu, säger att hon inte varit så jätteintresserad av sitt ursprung. Men förra året bestämde hon sig i alla fall för att besöka Bombay och återse barnhemmet.

MIKAEL EBERHARDT ÄR 28 ÅR och missar aldrig en familjeträff. Han och kompisarna Caroline Andersson och Jonas

Trogen gruppen. Mikael Eberhardt tröttnar inte på Asha Sadan-vännerna.

Tengqvist har varit lite av en ”följetong” i Vi Adoptivfamiljer. De intervjuades första gången som yngre tonåringar under en familjeträff, och återigen några år senare när de varit på gemensam återresa i FFIA:s regi.

Ibland är någon av Mikaelers föräldrar med på träffen, men i år kom han ensam.

FORTSÄTTNING PÅ SIDAN 10

Far och son. Jonas Tengqvist har med sin familj varit med på nästan alla Asha Sadanträffar sedan han var 12 år. Nu när han själv blivit pappa tar han med sonen Elias i gemenskapen.

Familjegruppen blir ..

FORTSÄTTNING FRÅN SIDAN 9

– Jag har inte missat ett enda år utom det första, säger Mikael.

Han berättar att han ofta varit det äldsta ”barnet” på träffarna. Det gör att han känner ett visst ansvar att vara en bra förebild för de yngre. Numera umgås han lika gärna med föräldrarna som med ungdomarna, ålderskillnaderna jämnas ut med åren.

Mikael tycker att det är synd att många av de äldre ungdomarna slutat att komma, men ”det är väl förståeligt att de fått annat att göra i livet”.

Han tycker att gruppen var ett bra stöd i tonåren.

– Jag ser tillbaka på alla träffarna med glädje. Och jag ser också hur mycket de betyder för de yngre barnen.

Hur länge tror du gruppen finns kvar?

– Så länge några orkar ordna träffarna, säger Mikael trovisst.

Han kommer i alla fall att fortsätta att komma, det är han säker på.

TILL ASHA SADANTRÄFFARNA KOMMER alltså numera ungdomar utan sina föräldrar. Men dit kommer också föräldrar utan barn.

Jan och Ann-Christin Gustafsson har tre flickor från Indien, varav en kommer från Asha Sadan. Längre var hela familjen med på träffarna, men de senaste åren har inte någon av flickorna velat följa med, trots ivriga försök till övertalning av Janne och Ann-Christin.

Själva kan de dock inte tänka sig att avstå gemenskapen med de gamla vännerna.

– Våra barn kom med eskort, så vi har aldrig varit i Indien, berättar Janne. Därför har de här träffarna betytt så väldigt mycket för oss, de har gett oss en fläkt av Indien. Alla som varit på resor dit brukar visa bilder och berätta.

Janne och Ann-Christin har varit med alla gånger utom den första, som de inte visste om. Men barnhemsföreståndaren Alka Mhatre har de fått träffa ändå, hon kom på återbesök 2003.

– Vi längtar efter träffarna, gruppen känns som en stor familj.

Och har man inte de egna barnen med sig finns alltid några man kan låna, menar Janne och Ann-Christin, och kramar om 15-åriga Mukta Sundin.

ING-MARIE SÖDERBERG

Guatemalagrupp tioårsjubilerar

Varje år sedan 1999 har en grupp med Guatemalabarn troget träffats på olika platser i Sverige. Nu är barnen mellan åtta och tretton år, och syskon från andra länder har utökat gruppen genom åren.

Enligt familjerna Lindh och Silwer är träffarna otroligt viktiga och värdefulla.

– Barnen ser fram emot dem och föräldrarna likaså. Alla kommer troget. I år hade vi det trevligt tillsammans på Flämslätts stiftsgård och nästa år ser vi fram emot en helg i Småland.

Familjerna njöt av korvgrillning och brännbollsspel samt uppträdande från barnens sida med sång och dans. Nu står dessa själva för underhållningen ...

– Och så pratar vi minnen från Guatemala så klart!

Omslagsbilden

Tjejerna från Hainan

Vi är sex familjer som träffades första gången i november 2002 när vi fick våra underbara tjejer på Kinas Hawaiiö Hainan (Haikou, Sanya).

Varje år, Kristi himmelfärdshelgen träffas vi på olika ställen i Sverige som vi turas om att ordna. I år var vi på Röda stallet i Hjo. Ett trevligt Bed & Breakfast med stora ytor för barnen att leka på. Nu ser vi fram emot nästa årsträff så vi kan planera mer tillsammans inför vår återresa till Hainan, som vi hoppas blir av 2010. Med på bilden är också äldre och yngre syskon.

Vi vill hälsa till våra trevliga reskamrater: familjerna Stenbeck, Virestedt, Alm, Malmberg Nilsson och Risberg.

BROMMAHÄLSNINGAR FRÅN OLIVIA, FILIPPA, MARIA OCH HANS GADSTAM

Att adoptera ...

FORTSÄTTNING FRÅN SIDAN 7

käkspalt så kan det dröja längre innan man får ett barn utsett.

Ibland förekommer endast ett funktionshinder, medan det i andra fall kan vara så att barnet har både ett medfött hjärtfel och till exempel läpp- och gomspalt. Det finns också barn som är sena i sin mentala och/eller fysiska utveckling, barn med Downs syndrom och barn som är friska men där det på grund av deras ålder är svårt att hitta en familj åt dem.

– Förberedelsen, att överväga och komma fram till att man har beredskap att adoptera ett barn med särskilda behov, är oftast en process som tar tid, och det behöver få ta tid. Det är viktigt att veta att vi på organisationen inte har någon medicinsk kunskap – det är varje familjs eget ansvar att skaffa tillräcklig kunskap för att komma fram till om man har beredskap för ett visst särskilt behov eller

inte. Den medicinska bedömningen av barnet är gjord av den som ansvarar för barnet i utlandet, säger Loredana.

Väldigt mycket information går att finna på Internet, i olika forum och intresseföreningar där man kan komma i kontakt med andra familjer.

Även de olika handikapporganisationer som är relevanta är mycket bra informationskällor. På deras hemsidor brukar man kunna hitta länkar med information om både olika funktionsnedsättningar och vad de innebär, och om till exempel litteratur och forum för kontakt och diskussion.

FFIA kan också förmedla kontakt med familjer som har adopterat barn med ett visst särskilt behov. De har ofta ett redan upparbetat kontaktnät.

Man kan även prata med sin husläkare, vårdcentral eller andra personer med erfarenhet. När det gäller sådana funktionsnedsättningar som är bestående, som till exempel syn- eller hörselnedsättning, finns mycket information att hämta hos landstingens

barnhabilitering. Specialistsjukvården kan naturligtvis också tillhandahålla information och rådgivning. Sjukvården har dock begränsade resurser och måste göra prioriteringar. De kan inte alltid stå till tjänst med kort varsel.

– En fördel för familjer som överväger att bli föräldrar till ett barn med särskilda behov är förstås om man så tidigt som möjligt i processen börjar söka information, säger Loredana.

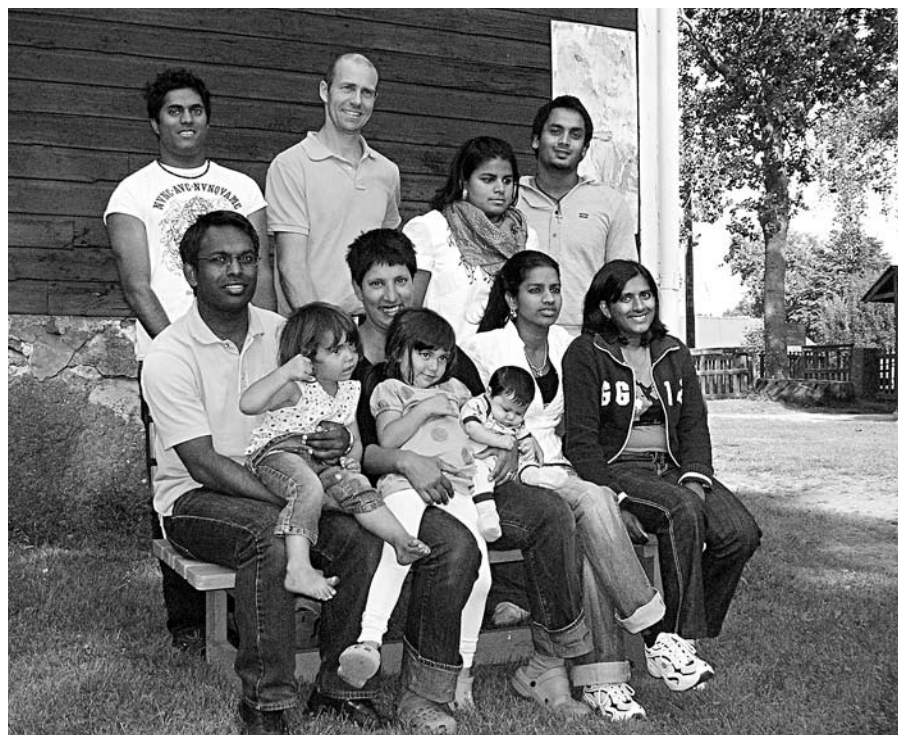
– Något som också är viktigt att tänka på är att det faktiskt egentligen inte är barnens behov som är speciella, även om vi ofta uttrycker det så. De barn det gäller har samma behov som alla andra barn, men de har behov av särskilt stöd i en del avseenden.

– Vad det stödet kan bestå i, och hur det bäst ges till barnet, är det viktigt att blivande föräldrar skaffar sig kunskap om, avslutar Loredana Colque.

KERSTIN KREBS

Läs också om Annika och Hubert, som snart ska hämta ett SN-barn i Kina, på sidan 12.

Träffar på samma plats i 23 år

Utökad familjegrupp. Sittande är de ursprungliga "Faith Home-barnen" Moses Högback, Marie-Louise Persson, Sara Svensson och Veronica Schantz. Stående Sara Håkansson. Med på bilden är också en bror, en pojkvän samt Marie-Louises familj.

En av de allra äldsta familjegrupperna är Faith Homegruppen som bildades redan 1985. I februari det året kom fem små barn från barnhemmet Faith Home i Madras i Sydindien.

Barnen var mellan två och fyra år och familjerna träffades redan i juli samma år i Sporr sjö utanför Kalmar. Där har de haft alla träffar sedan dess.

Med tiden utökades familjegruppen med syskon och numera också nya småbarn. Ylva Högback, som med sin familj varit med alla åren, berättar att det varierar lite år från år vilka som kan komma.

– Faith-Hometräff, sommar och Sporr sjö är tre saker som hör ihop för oss. I år träffades vi en helg i mitten av augusti med traditionella aktiviteter som Kalm-arbesök, grillning, fotografering och prat i massor, säger Ylva Högback och tillägger:

– Det har varit nästan likadant i 23 år!

Deras väntan är över

"Vi har en liten kille i Peking som behöver en mamma och pappa." Telefonsamtalet mitt under lunchen den där septemberdagen är något Annika Andersson i Göteborg aldrig ska glömma! Och nu blev det brått! Inom 48 timmar skulle ansökan registreras on-line på CCAA i Peking.

Minns ni Annika och Hubert Andersson som vi skrev om i förra numret? "Den som väntar på något gott får verkligen vänta," var rubriken. Och Annika och Hubbe kände det som att deras väntan på ett barn aldrig skulle ta slut.

Men så under sommaren pratade de och funderade och funderade ... Och i augusti hade de tänkt klart. De anmälde till FFIA att de var beredda att ta emot ett barn med särskilda behov.

De hade klart för sig vad 48-timmars-systemet (se sidan 3-4) innebar och satte därför genast igång med att förbereda sig. Det gällde att ta reda på fakta om olika funktionshinder och vilken hjälp och behandling barnen kan få här hemma.

– En och en halv vecka efter att vi skickat in ansökan ringde min mobil mitt under lunchen, berättar Annika. När jag hörde att det vara Loredana tänkte jag

bara att det var någon komplettering till ansökan de skulle ha, Sedan sa Loredana: "Blir du nervös nu?"

Då förstod Annika att det var något särskilt och blev verkligen nervös!

Loredana berättade om den lille killen i Peking och att han är född i augusti 2007.

– Åh, är han så liten! blev min kommentar. Sedan blev jag alldeles fnittrig och bubblig. Och så tänkte jag: Nämen, vi som trodde vi skulle få en Astrid!

De närmaste dagarna minns Annika som i en dimma. Det var dessutom en massa arbete som skulle göras. Pojken har läpp- och gomspalt och Annika och Hubbe fick journalerna mailade till sig. Det gällde att få tag i specialister på sjukhuset för att gå igenom dem. De var inte rädda för läpp-och gomspalt, men tänk om det var något mer de inte förstod?

Nu var det så illa att alla specialisterna var på konferens, men en medmänsklig logoped som hörde till teamet förbarmade sig över familjen.

Nu sitter bilden på lille Zeng Min på kylskåpet hemma hos Annika och Hubert. Han är ännu inte opererad för sin läppspalt, men Annika säger att hon inte ser den längre.

– Han är vår lilla grabb och han går inte att byta ut nu!

Redan i mitten av november ska Annika och Hubert resa och hämta Zeng Min.

– Jag kan inte fatta att det gick så fort, säger Annika.

ING-MARIE SÖDERBERG

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

För er som planerar en återresa ordnar vi individuella lösningar efter era önskemål.

Välkommen till oss - Här får du kunskap, engagemang och eminent service!

Dags igen för Rolf Rybäcks populära återresa till INDIEN!

25 december - 11 januari

På denna resa besöker vi förutom Delhi & Agra även Madurai, Kodaikanal, Periyar & Cochin i södra Indien.

Avslutning i Mumbai.

Kontakta oss för program, prisuppgifter och bokning.

Kajsa Persson, Susanne Dal Molin, Caroline Wrethander, Anne Lorentzon

Tyghusgatan 2, 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Livsbok för adopterade stöd i behandling

Livsboken är ett nytt terapeutiskt arbetssätt, som kan användas som stöd och handledning i ett identitetsarbete med utlandsadopterade ungdomar. Boken är producerad av personal på Folåsa behandlingshem.

– Att arbeta med Livsboken är att tillsammans med ungdomen bygga en bro från nutid till dåtid och vidare in i framtiden, säger Jan-Åke Eriksson, familjeterapeut och författare till Livsboken.

Arbetssättet har utvecklats på Folåsa behandlingshem. Deras huvuduppgift från Statens institutionstyrelse, SIS är att arbeta med omhändertagna utlandsadopterade ungdomar.

– Livsboken och arbetssättet bygger på vår långa erfarenhet av att arbeta med ungdomar i den här situationen, berättar Maria Edström, behandlingssekreterare och medförfattare till Livsboken.

ARBETSSÄTTET UTGÖRS av två parallella delar. Det gäller dels att påbörja ett personligt identitetsarbete, och dels hjälpa ungdomarna att ta ställning till om de vill söka sina biologiska rötter.

– En vanlig orsak till att adopterade ungdomar placeras på Folåsa är att det spårat ur hemma, säger Jan-Åke. Problemen blir tydliga under tonårstiden då en naturlig separation från föräldrarna bör ske. Det kan ha uppstått konflikter som lett till ömsesidiga verbala kränkningar, hotfulla situationer och ibland till våldsamma handlingar.

Folåsa har därför ett familjefokuserat förhållningssätt. Grunden till ungdomarnas agerande handlar ofta om personliga identitetsproblem, som de kan behöva hjälp med. Den unge kan i dialog med terapeuten eller kontaktpersonen reflektera tillsammans över existentiella livsfrågor i ett identitetsarbete.

Livsboken är ett material som ger möjlighet till reflektioner över frågor som rör adoptionen, identitetsfrågor, intressen samt relationer under olika perioder

i ungdomens liv. Målet är att ungdomen ska skapa nya positiva berättelser om sig själv, sin familj och sin situation, samt att hjälpa dem att sätta ord på detta.

– Livsboken ska vara ett levande material som utgår ifrån det som är aktuellt för dagen och i det sammanhang den unge befinner sig, säger Jan-Åke. Det är inte frågorna och svaren som är det viktigaste utan snarare sökandet och samtalet kring frågorna och svaren.

LIVSBOKEN KAN MED FÖRDEL användas inom verksamheter som exempelvis barn- och ungdomspsykiatri, inom kommunal verksamhet och av terapeuter som arbetar med ungdomsterapier i ett identitetsarbete.

Utlandsadopterade ungdomar som skrivs in på Folåsa informeras om och erbjuds möjligheten att få hjälp att påbörja en personlig rotsökning.

– Vår erfarenhet är att tonåringar i första hand vill veta "Är jag lik min mamma och pappa?", "lever de?", "har jag några syskon?", säger Jan-Åke.

Det är ovanligt att tonåringar önskar en direkt kontakt med anhöriga i ursprungslandet. Att få fundera över sina biologiska föräldrar och skapa sig en bild av dem är en positiv möjlighet, en ny-start. Målet är att den unge ska kunna känna sig stolt över sitt ursprung.

Mer information

Jan-Åke Eriksson
jan-ake.eriksson@stat-inst.se
Maria Edström
maria.edstrom@stat-inst.se
Bildmaterial och information även på:
www.folasa.org

中國 姐妹
China Sisters

Här hittar du produkter från ditt barns ursprungsland Kina
www.chinasisters.se

En tonårings sökande efter identiteten

Den finlandssvenska författaren Marianne Peltomaa har kommit ut med en tredje bok om Anna, som ensam adopterar två barn från Colombia. Fokus i boken hamnar dock mer på dotterns bästa kompis, som förtvivlat försöker få ihop den person hon är nu med den hon var när hon föddes i Calcutta.

Marianne Peltomaa har tidigare skrivit ett par romaner om hur den ensamstående mamman Anna bilda familj med de två colombianska barnen Nora och Pablo: *Resan* och *En riktig familj*.

I den tredje boken i serien, *Färgen under huden*, har barnen hunnit bli tio och 15 år. Den lilla familjen fungerar, även om det inte är så lätt att vara ensamstående mamma åt en tonåring, och föralldel inte heller åt en tioårig pojke.

De problem och bekymmer Anna har tycker jag dock liknar vanliga tonårsfamiljers. Nora är en stark och självständig flicka med båda fötterna på jorden. Hon har bra koll på sina dubbla identiteter, och hennes mamma har alltid varit medveten om att adoptionen är något som följer barnen genom uppväxten.

Huvudfokus i boken flyttas dock snart från Annas familj till Noras kompis Maria. Hon är verkligen illa ut, men hennes välmående föräldrar ser ingenting.

Den enda som märker något är Nora, som ser sin vän fly undan i en egen värld. Nora inte har tillträde till.

Ändå var förutsättningarna så goda för Maria. Hon adopterades som liten baby av sina väletablerade medelklassfamilj. Ett så litet barn är väl som ett oskrivet blad? Mamman städade undan sina egna, inte helt behagliga, intryck av Indien och de få minnessakerna därifrån, som ändå inte passade in i stilen i hemmet. Det här med Indien får träda i bakgrunden.

Maria är ganska bortskämd och har en stor personlig frihet. Ändå avundas hon Nora för att hon verkligen vet vem hon är. "Det som Nora aldrig skulle kunna förstå var den där känslan av att aldrig ha haft kontakt med det hon var, den lilla person som flögs ut från Indien i en korg. Nora hade gått ombord själv och stigit av planet själv."

Maria tänker om sin indiska bakgrund att"det skulle ha varit fint att kunna fråga sina föräldrar och ännu bättre att inte behöva fråga. Bara veta, från första början. Om de pratat om allt redan när hon var liten skulle det ha varit enklare att fråga nu när hon ville veta mera ..."

Maria går in i sin egen värld med drömar och hallucinationer, hon sniffar och skär sig. Det blir ett hårt uppvaknande för hennes föräldrar som trodde att det var så enkelt att bara flytta ett spädbarn och låtsas som om den första mamman inte fanns.

Det är Nora som först gör familjen uppmärksam på något de för länge sedan borde ha märkt själva. Och det är Nora som också står för hoppet i slutet av boken.

Jag har inte läst de två första böckerna om Anna, Nora och Pablo men känner att jag gärna vill göra det. Det är roligt med en bok som är skriven på – ja faktiskt – klingande finlandssvenska. Man riktigt hör språket när man läser. Och i boken belyses något jag inte tänkt på förut. Finlandssvenska adoptivbarn måste lära sig två nya språk när de kommer till det nya landet ...

ING-MARIE SÖDERBERG

Färgen under huden. Marianne Peltomaa 2007. Schildts förlag

Äldre barn eller barn med särskilda behov

Adoptivfamiljers förening Skåne Nordväst inbjuder till en föreläsning om hur det kan vara att adoptera ett äldre barn eller ett barn med särskilda behov.

Erfarenheter kring ämnet presenteras av föräldrar och en vuxen adopterad. Föreläsning varvas med samtal mellan deltagarna och föreläsarna. Fika serveras till självkostnadspris (25 kronor).

Detta är ett tillfälle att stilla din nyfikenhet, få svar på dina frågor och att möta andra adoptivföräldrar.

Program:

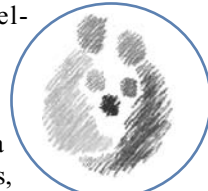
- Vuxen, adopterad från Indien vid sex års ålder, berättar om sitt liv.
- Mamma till en idag tonårsflicka berättar om sina erfarenheter av att adoptera ett äldre barn.

- Pojke med LKG från Kina; mamman berättar om sina upplevelser av adoptionen och den första tiden hemma.

Tid och plats: Lördag 15 november kl 13.00-16.00 på Scandic Hotel Nord, Florettgatan 41, Helsingborg

Gratis för medlemmar, annars 30 kr/person. Du kan välja att bli medlem på plats, 100 kr, och går då naturligtvis gratis in!

Mer information: affskane@yahoo.se

VÄLKOMNA ÖNSKAR

ADOPTIVFAMILJERS FÖRENING SKÅNE NORDVÄST

Telefontider på FFIA:s kontor

Från och med den 1 september har växeln 031-704 60 80 öppet måndag 9.00-16.00 (med stängt för lunch), tisdag-fredag 9.00-12.00. Vi träffas även säkrast på kontoret måndag – torsdag 9.00-16.00, fredag 9.00-12.00.

Direktlinjerna till handläggarna för er med ansökan i landet har öppet som vanligt tisdag och torsdag 9.00-12.00.

Ni som ännu inte har ansökan i landet och vill få mer ingående information om till exempel väntetid, krav i länder kan kontakta en handläggare direkt tisdag och torsdag 9.00-12.00 samt onsdag 13.00-14.30 på tel 031-704 60 90.

Återresor till Kina

I våras anordnades en återresa till Kina, och nu under hösten reser två grupper barn och föräldrar till Anhui- respektive Guangdong-provinsen. Vi planerar nu för två resor 2009, en runt påsk och en runt skolornas höstlov.

Under våren gick återresan till Beijing och Shanghai, och dessutom besöktes barnens ursprungsprovins Jiangxi.

I förra numret av vår tidning delade en av familjerna med sig av sina reseupplevelser. Det går bra att läsa artikeln via medlemssidorna på vår webbsida med adress www.ffia.se.

Nu under hösten gör två grupper barn och föräldrar återresor till Anhui- respektive Guangdong-provinsen.

Vi planerar nu för två resor 2009, en resa runt påsk och en runt skolornas höstlov. Resornas längd planeras till cirka 12 dagar.

Våra resor arrangeras i samarbete med Kinaresor. De i sin tur samarbetar med BOCITS (Beijing Oriental Century International Service) kring den kinesiska delen av resan. Det är också BOCITS som för familjernas räkning ansöker hos Civil Affairs i provinsen för att få tillstånd att besöka barnhemmen.

Med på resan följer en representant från FFIA, en svensk kvalificerad färdledare som talar kinesiska möter upp i Peking

och likaså en engelsktalande kinesisk nationell guide.

Ute i provinsen möter även en lokal guide upp och är med gruppen under alla programinslag där.

Intresserad av att följa med? Vi har tidigare under året tagit in intresseanmälningar till nästa års resor, men har beslutat att förlänga tiden för intresseanmälan till den 30 november. För att en resa skall bli av krävs minst 20 deltagare.

På anmälan anger ni namnen på dem som vill följa med, adress, telefon, e-postadress och ålder (gäller barnet/barnen) samt namn på provinsen ni vill besöka. Ange också om ni helst vill resa vår eller höst.

Vill man besöka ett syskons provins i samband med resan hjälper Kinaresor till att ordna det. Ange gärna önskemålet redan på preliminäransmälan.

Skicka er anmälan på e-post till kaisa.hammar@ffia.se eller till FFIA, Box 12027, 402 21 Göteborg. Frågor kring resan besvaras av Kaisa Hammar, telefon 031-704 60 93.

Ett tips inför en planerad återresa är att läsa broschyrerna "Resan tillbaka" – Att som adopterad besöka sitt ursprungsland" och "Vem är jag, vem vill jag vara"? Om adopterades ursprung och identitet.

Broschyrerna kan beställas genom vår hemsida under bibliotek/broschyrer och kostar 25 kr/st plus porto.

KAISA HAMMAR

kaisa.hammar@ffia.se

TEL. 031-704 60 93

Sökes: Billiga lokaler

Då och då behöver vi på FFIA hyra lokaler för vår medlemsverksamhet. Det kan vara föredrag, Välkommen hem-träffar, julfester med mera.

Känner du till eller har tillgång till bra lokaler till humant pris, företrädesvis i våra storstadsområden, tar vi tacksamt emot tips. Hör av dig till Kaisa Hammar på FFIA:s kontor.

Tidningen i julklapp

Som medlem i FFIA kan du skänka bort en prenumeration på Vi Adoptivfamiljer. Det skulle väl vara trevligt att glädja mormor, farfar eller förskolan med en årsprenumeration? Sätt in 175 kr på FFIA:s postgirokonton 72 08 41-6. Ange att inbetalningen gäller en gåvoprenumeration samt namn och adress på den som ska få tidningen.

Stöd biståndet – köp FFIA:s julkort

Genom att köpa julkorten stöder du FFIA Bistånd. Information om biståndsprojektet kan du finna på www.ffia.se

Julkorten är 13x19 cm och säljs i buntar om 12 stycken. Priset är 70 kr/bunt inklusive porto. Två buntar, betala 130 kr. Tre buntar, betala 180 kr. Fyra buntar, betala 240 kr, fem buntar, betala 300 kr.

Du beställer julkorten genom att betala in beloppet på FFIA:s biståndskonto plusgiro 170446-9. Bekräfta gärna via mail till adoption@ffia.se.

Kom ihåg att uppges antal buntar, namn och adress.

OBS Korten är i färg förstås!

Familjesidan

TRE HÄRLIGA TJEJER. Anna, Filippa och Alice kom hem i oktober 2004 från Shanghai. Vi vill tacka familjerna Marstorp och Nilsson för en trevlig vecka tillsammans i Danmark.

FAMILJEN GADSTAM I BROMMA

DESSA EFTERLÄNGTADE CHARMITROLL kom hem till Sverige i april 2007 från Jiangxi-provinsen. I juli hade vi en återträff och besökte då Nohlagaparken i Alingsås samt åt lunch och grillade på kvällen hemma hos en av familjerna. Vi hade det väldigt mysigt tillsammans i solskenet. Väl mött igen nästa år!

FAMILJEN PÅLSSON

Återresa till Colombia i februari 2009!

Rundresa i liten grupp med svensk färdledning från Colombia.

Resan kombinerar natur, historia, sol och bad och spännande lokala kulturmöten och aktiviteter. Besök Bogotá, Cartagena och San Andrés.

- Specialresor för adopterade från Colombia
- Kurser i spanska i Colombia
- Guide i Bogotá
- Resor på egen hand
- Skräddarsydda resor

Via Latina

08- 428 87 03 info@vialatina.se www.vialatina.se

MÖTE I MALMÖ. Liza Fundin och Veronica Ovnell träffar två av bebisarna som de mötte på barnhemmet i Kolkata, Astrid Olsson och Johan Gylling. Nu är bebisarna äntligen hemma hos sina föräldrar. Det var så kul att få se dem igen.

KATRINE FUNDIN

Skicka fler familjefoton till Vi Adoptivfamiljer!
Tänk bara på att de behöver vara högupplösta
för att bli bra i tryck.